

Сьоме небо

Костенко Ліна Василівна

Благословляю ті сліди,
благословляю ті дороги,
що привели мене сюди —
в мистецтва зоряні чертоги!

Тут сьоме небо,
верх бажань,
мета духовної жадоби,
причина слізних уповань —
сам бог і всі близькі особи.

Пророки, ангели, святі,
секретарки і херувими.
Благословенна мить в житті,
коли сідаєш поруч з ними.

Блаженна мить, священна мить!
Але хай бог мене простить,
що я штовхався якомога,
щоб сісти ближче біля бога.

Щоб воскурити фіміям,
і разом випити сто грам,
і щоб сподобитись тих страв,
що божий кухар готував.

О, божа велич неземна!
О, запах редьки і вина!

Закурить бог — і від цигарки
на небі створюється хмарка.
Бог плюне в космос — цілу мить
здається, що зоря летить.
А як гикне, то що й казать? —
всі гості покотом лежать.

І я лежу, і я тремчу:
а що, як милість обмине —
бо не поплеще по плечу
простого смертного, мене.

Є, правда, чутка, що і він,
не кажучи лихого слова,
земного батька простий син,

в боги потрапив випадково.

Та — нічирк!

Бо хто ж не зна —

у нього сила неземна.

Що Саваоф? Старий дивак.

Із глини сотворив людину.

Оце так бог, оце мастак!

Перетворив її у глину.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kostenko_lina_vasylivna/some_nebo